

Vedkommende Rigsdagen. Jeg synes ikke, at nogen Arkitekt egentlig kan gennemarbejde denne Opgave, uden at han har en Vejledning fra de Institutioner, for hvilke han skal bygge, og at vi derfor stod naturligere, naar vi begyndte med at lade foretage en Skitsekonkurrence og saa arbejdede videre, naar Resultatet af denne forelaa. Det forekommer mig ogsaa at være den mest praktiske Vej til at komme af Stedet; thi det vil ikke tage lang Tid at gennemføre denne Skitsekonkurrence, og saa vil man til den Tid ganske anderledes roligt kunne bestemme sig til, hvorledes man vil have Opgaven løst. Jeg tror derfor, vi i Virkeligheden fremme denne Sag, der jo ligger os alle stærkt paa Sinde, bedst ved dels, som nævnt, at udvide Konkurrencens Program, og dels at indskrænke den til en Skitsekonkurrence, og først, naar Resultatet af denne foreligger, tage Bestemmelse om Sagens videre Behandling.

Dette var de Betragtninger, der laa mig paa Sinde i denne Sag. Jeg skal ikke opholde mig ved Pengespørgsmaalet. Efter alt, hvad der tidligere er sagt, maa man tro, at Opgaven ogsaa ad den Vej, som staaer for mig som den naturlige, maa kunne løses for 6 Millioner Kr., og jeg synes, det er saare lykkeligt, at der ved Siden deraf foreligger en betydelig Sum, som er indsamlet til Udsmykning af disse Lokaler; thi vi ere jo alle enige om, at det ved Slottets Genopførelse vil gælde om, at det, der kommer frem, virkelig bliver Tiden værdigt, og intet kan jo være glædeligere, synes jeg, end om man kunde skaffe baade Kunst, Industri og Haandværk et virkelig betydningsfuldt Felt at arbejde paa. Jeg holder mig derfor forvissat om, at vi alle ville gøre vort til at gennemføre denne Sag paa en smuk og værdig Maade, og jeg tror, vi hurtigere kunne naa Maalet ved at gøre den Tilføjelse til Lovforslaget, som jeg har nævnt.

Inden jeg slutter, skal jeg endnu kun udtale, at naar Lovforslagets Motiver ende med at henvise til, at en Del af disse Penge skal skaffes til Veje ved et Præmielaan, ligger dette jo ikke nu for til Rigsdagens Afgørelse, men jeg kan efter mit tidligere Kendskab til Præmielaans Karakter — jeg vil hellere kalde dem Lotterilaan — ikke sige andet, end at jeg tror, det er en uheldig Vej at gaa. Jeg tror, at Præmielaan ikke ere noget godt i og for sig, baade fordi de trække Folk til at spille og fordi de skaffe Penge ind paa en i alt Fald ikke mig tiltalende Maade, til

Bedste for Staten, og jeg synes, det var langt smukkere, at Staten ad sædvanlig Vej skaffede disse Penge.

Jeg anbefaler Sagen i dens Helhed til Landstingets gode og snarlige Fremme, og jeg anbefaler de faa Ændringer, jeg har tilladt mig at fremstille, til velvillig Modtagelse her i Salen.

Madsen-Mygdal: Jeg har allerede lidt vanskelig ved at indse Hensigtsmæssigheden af, at den høje Regering forelægger dette Forslag henimod Samlingens Slutning her i dette Ting. Jeg skal ikke opholde mig ved en Betragtning, som jeg ofte har haft Lejlighed til at fremsætte her i Salen, ogsaa forleden Dag, da vi talte om Jærnbaneloven, nemlig denne, at store finansielle Forslag efter god gammel Sæd og Skik pleje at blive forelagte først i det andet Ting og henviste til dets Finansudvalg for den samlede Overvejelse og Oversigts Skyld. Det skal jeg ikke indlade mig paa i denne Forbindelse. Men skulde jeg søge efter nogen særlig Grund til, at dette Forslag bliver forelagt i dette Ting, maa jeg tilstaa, at jeg i Øjeblikket ikke kan se nogen. Dette Ting har jo allerede i Marts 1887 vedtaget et Forslag, der i meget ligner dette, og jeg antager heller ikke, at den høje Regering har nogen særlig Tvivl om, hvorvidt dette Tings Flertal vil være med til dette Forslag eller ikke. Jeg antager, man har sin særlige Opmærksomhed henvendt paa, hvad det andet Ting vil sige til dette Forslag. Derfor synes jeg, det havde været naturligere, om man havde forsøgt at fremlægge Forslaget i det andet Ting for at høre dets Mening. Jeg skal nu afholde mig fra at komme ind paa at tale om, hvad det andet Ting mener om denne Sag. Det har jeg ikke noget Mandat til. Jeg skal kun udtale mig om min egen personlige Opfattelse af det foreliggende Spørgsmaal, og jeg skal da straks erklære, at det er en Selvfølge, at denne Ruin, som staaer paa Slotsholmen, ikke skal blive ved at staa saaledes. Det er en Selvfølge, at Slottet skal genopbygges. Den Opfattelse har jeg altid haft, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det er den almindelige Mening blandt mine Meningsfæller i det hele taget. — Maa jeg i denne Forbindelse i Forbigaaende minde om en Sætning, som man har travlt med, at afdøde Berg skal have brugt Dagen efter Branden. Han skal da have sagt: „Paa denne Tomt rejser der sig ikke mere nogen Kongeborg“. Jeg har staaet afdøde Berg personlig meget nær,